

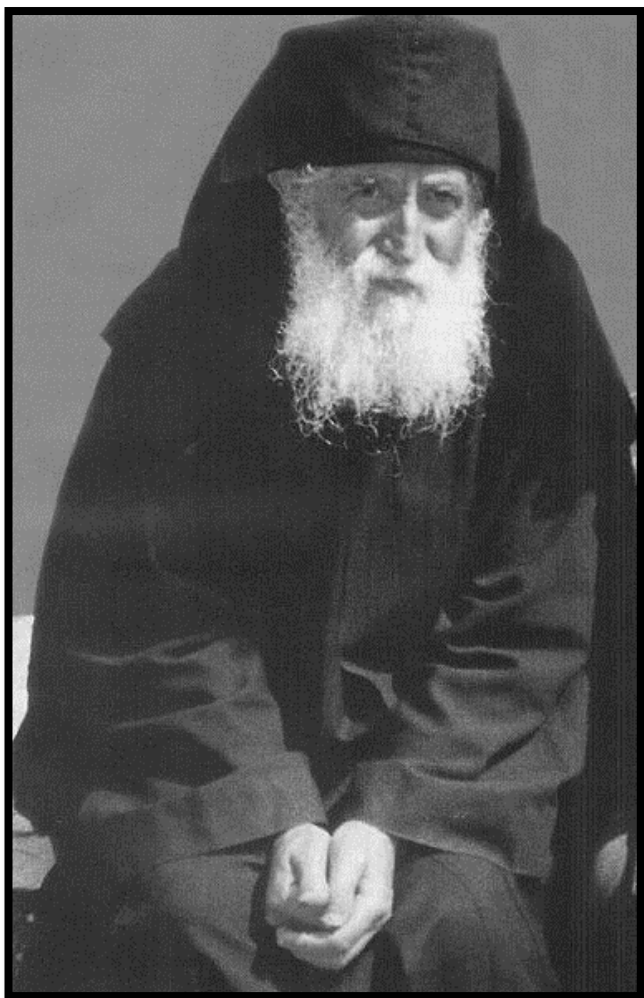
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Ca fumul se risipesc toate, ca o pânză de păianjen se destramă.

(Gheron Iosif Isihastul)

Nr. 182 / 18 septembrie 2016

SFÂNTUL
PAISIE AGHIORITUL
SFÂNTUL MUNTE

1924 - 1994

UN HRAM DEOSEBIT: ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI 1977

Am mers la Stareț în septembrie 1977, într-o zi de luni, în ajunul Cinstitei Cruci. Am bătut în ușă foarte de dimineată și Starețul mi-a deschis. Era foarte bucuros și văzându-mă, mi-a spus: «A, bine că ai venit, diacone, căci mâine am hram. Vor veni cântăreți, am comandat și pește bun, ne mai lipsea un diacon. Acum, că ai venit, hramul este asigurat». A mai spus și alte glume asemănătoare. După aceea mi-a spus: «Vei rămâne aici în noaptea aceasta».

Știam că Starețul nu găzduia pe nimeni la el peste noapte și de aceea am tresăltat de bucurie când am auzit. Apoi am mers în bisericuță, unde Starețul m-a pus să fac curățenie. Am aranjat Sfânta Masă, am șters praful, am măturat holul și am făcut și alte treburi. Înăuntrul meu simțeam o bucurie foarte mare. La amiază am mers să mâncăm. A

făcut ceai, a adus posmag și varză sălbatică pe care a smuls-o din grădină.

Am fost foarte mișcat atunci când Starețul a rostit rugăciunea *Tatăl nostru*. Și-a ridicat mâinile și a rostit-o cu atâta simțire și evlavie, de parcă ar fi vorbit într-adevăr cu Dumnezeu.

După masă m-a dus la chilie, unde m-am odihnit cam o oră. După aceea am făcut Vecernia Mică cu Rugăciunea.

Când am terminat, Starețul mi-a spus: «*Ascultă, diacone, acum vom face priveghere cu metania, iar dimineață va veni preotul să ne facă Sfânta Liturghie. Știi să te rogi cu metania? Îți voi spune ce să faci.*» Și mi-a făcut un program. Era un program bine chibzuit, care să mă ajute să nu moțai noaptea. Mi-a spus să fac o metanie de trei sute de boabe spunând: «*Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă*». După aceea să fac o metanie de o sută de boabe către Maica Domnului. O metanie de trei sute de boabe pentru cei vii: «*Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi*». Și o metanie de o sută de boabe la Maica Domnului pentru cei vii: «*Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi*». O metanie de trei sute de boabe către Hristos pentru cei adormiți. Și o metanie de o sută de boabe către Maica Domnului pentru cei adormiți. O metanie de trei sute de boabe către Cinstita Cruce și după aceea una de

trei sute de boabe cu «*Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție*». Era pentru prima oară când auzeam despre un astfel de tipic pentru priveghere. Apoi mi-a explicat: «*Rugăciunea făcută cu metania este doxologie. Când vei termina, o vei lua de la început*».

Apoi mi-a spus: «*Dacă vei auzi vreun zgomot, să nu te temi. Pe aici trec porci sălbatici, șacali etc*». M-a dus în arhondaricul mic și mi-a spus că aproape de miezul nopții mă va striga să mergem în biserică să citim rugăciunile pentru Sfânta Împărtășanie.

Adeseori îl auzeam pe Stareț suspinând adânc. Din când în când bătea în perete și întreba: «*Ei, diacone, dormi? Ești bine?*».

La ora unu fără câteva minute, după miezul nopții, am mers în biserică. M-a pus în singura strană care era acolo și mi-a dat o lumânare să citesc rugăciunile pentru Sfânta Împărtășanie. El stătea lângă mine, în partea stângă și rostea stihurile: «*Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție!*». De fiecare dată când spunea stihul, făcea și o închinăciune până la pământ.

Când am ajuns la troparul: «*Marie, Maica lui Dumnezeu...*» (îmi amintesc că numai atât am citit din tropar, după ce Starețul a spus: «*Preasfântă Născătoare de Dumnezeu...*»), am simțit ceva pe care nu pot să îl descriu și m-am oprit. Atunci a început să se miște candela de la icoana Maicii

Domnului făcând o mișcare lină pe toată lățimea icoanei și întreaga bisericuță s-a umplut de lumină. Vedeam atât de bine fără lumânare, încât la un moment dat m-am gândit să o sting.

M-am întors spre Stareț și l-am văzut că ținea mâinile încrucișate pe piept și era aplecat până jos. A înțeles că voiam să-l întreb ceva și mi-a făcut semn să nu vorbesc. Am rămas în strană, iar Starețul stătea aplecat lângă mine. Simțeam atâta iubire și evlavie față de Stareț, încât aveam simțământul că mă aflu în rai.

Această stare a durat o jumătate de oră sau chiar o oră, nu am putut să-mi dau seama exact. Nu știam ce să fac. În mod inconștient am continuat să citesc rugăciunile pentru Sfânta Împărtășanie, iar când am ajuns la rugăciunea: «*Din buze spurcate...*», încet-încet lumina s-a stins, după care a încetat și mișcarea candeliei. După ce am terminat de citit rugăciunile, am ieșit pe hol. Starețul m-a pus să stau pe un scăunel, iar el s-a așezat pe un cufăr și a rămas tăcut. După un timp, l-am întrebat:

- Părinte, ce a fost aceasta?
- Care?
- Candela. Cum de s-a mișcat candela atâta timp?
- Ce ai văzut?
- S-a mișcat candela de la icoana Maicii Domnului de la dreapta la stânga.
- Numai aceasta ai văzut?
- Și lumina.

– Altceva?

– Nu am văzut nimic altceva.

(Pentru ca Starețul să întrebe ce altceva am văzut, înseamnă că el a văzut ceva mai mult.)

– Bine, nu a fost nimic.

– Cum nu a fost nimic, Gheronda? S-a mișcat candela și a fost lumină!

– Nu ai auzit ce se scrie în cărți, că Maica Domnului merge pe la toate chiliile monahilor să vadă ce fac? Ei, a trecut și pe aici și a văzut doi smintiți și ne-a binecuvântat mișcând candela de la icoana ei.

După aceea Starețul a început să-mi povestească diferite experiențe trăite de el. Mi-a spus cum a văzut-o pe Sfânta Eufimia, și multe altele. Se schimbaseră toată dispoziția lui. Până dimineață mi-a vorbit despre lucruri duhovnicești. La un moment dat m-a atenționat: «*Ți le spun acestea, diacone, din iubire, ca să te ajut, iar nu să crezi că sunt ceva*».

La ora cinci și jumătate a venit preotul și Starețul a voit să liturghisesc și eu, dar nu aveam veșminte diaconești. Atunci mi-a adus un stihar vechi, un epitrahil pe care l-a făcut orar și l-a prins cu niște ace de siguranță, a găsit și niște mânecute și mi le-a pus pe mâini. Eram ca un măscărici, dar a fost cea mai frumoasă Liturghie din viața mea. Am făcut un hram numai în trei.

Starețul m-a ținut la el până sâmbătă. Odată m-a trimis la Burazeri să-mi văd compatrioții și

să rămân acolo până la amiază ca să mănânc. Altădată m-a trimis la Stavronikita tot ca să stau la masă, pentru că el la Colibă nu avea decât ceai și posmag.”

Sursa: Ieromonahul Isaac, *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, Traducere de Ieroschim. Stefan Nuțescu, Editura Evanghelistos, București, 2005

CE ESTE SFÂNTUL AGNEȚ?

Agnețul este partea pătrată sau pecetea pe care preotul o scoate cu copia din cea dintâi prescură folosită la Proscomidie, în care se disting mai bine literele sigiliului: Is. Hs. Ni. Ka., și o așează apoi pe Sfântul Disc, după care, prin sfințire, se va preface în Sfântul Trup al Domnului, cel jertfit pe Cruce. De aceea, preotul întipărește într-însul, cu copia, Patima Domnului, străpungându-l în chip cruciș și pronunțând cuvintele din Sfânta Scriptură, unde ni se istorisește cum sutașul a împuns cu sulița, coasta

Mântuitorului: „Și unul din ostași cu sulița coasta Lui a împuns” (Ioan 19, 34).

Se numește Agneț, de la cuvântul latinesc agnus, adică *miel*, pentru că închipuie pe Mântuitorul, Care, prin asemanarea cu mielul înjunghiat de evrei la Paștele lor, a fost numit de către Sfântul Ioan Botezătorul „*Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii*” (Ioan 1, 29). Agnețul este în cazul de față Mielul cel Blând, cel curat, cel nevinovat, dar gata de a se jertfi pentru iertarea păcatelor și pentru sfințirea tuturor credincioșilor.

Biserica Ortodoxă a crezut și a învățat totdeauna că, din pâinile așezate pe Sfântul Disc, numai Agnețul se preface în timpul epiclezei, în Trupul Mântuitorului, iar miridele doar se împărtășesc de sfințenia pe care o primesc de la Sfântul Agneț, lângă care sunt așezate.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă <i>24 septembrie</i>	18:00	Vecernie
Duminică <i>25 septembrie</i>	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica a XVIII-a după Rusalii</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro